

tramp

spolupracovníci:
melíšek - ančík -
linhart - irčan -
včelička - marko -
šerif - rikin -
beneda - tundra a. j.

Kč1

39

dobijem tebe - - -
fóry.
světabratr největší.
psina.
já nemám rád
čínány.
trampský humor
kulturní bacily.
mezi týdnem
drby z čundrů
satira
a všechno, co vás
baví a zajímá.

— Dnes mě budil budík po prvé
v životě!
— ???
— No, stará mi ho hodila na hlavu.

— Prosím vás, pane funebrák, jak je pohřeb čtvrtý třídy?
 — Pohřeb čtvrtý třídy? To se dělá na Volšana pěšky.

Otto Rikin:

Budte slušnými trampy.

Nutno být vždy gentlemanem, aby z nás otcové i matky z „Národní Politiky“, „Poledního listu“ a jiných občansko-umravněných listů měli radost. Slušný tramp potěšením národa, neslušný hanbou svých husitských předků. Avšak vy, holoto znemravněná, nevypátrání vrahové od Všenor, novodobí Babinští českých lesů, nemáte ani dunstu o mravnosti a slušnosti, pročez vám budíž návodem těchto několik dobře míněných rad:

Jak se chováme v styku s úředními osobami? Velmi uctivě. Jdeme-li kol policisty, byť by na křížovatce stál, sejme pohlavní pokrývku, lehce se ukloníme, načež řekneme hlasem dobře slyšitelným: „Uctivá poklona, velectěný pane vrchní policejní nadstrážníku!“ V případě, že bychom byli v pochybnostech o jeho stávající hodnosti, přidržíme ho mírně za rukáv tak, abychom nepoškodili úřední rovnošat, spočítáme přesně prýnky na rukávě, vyhledáme si v příručce výklad zjištěného počtu prýmků, načež pozdravíme s použitím plného titulu a rychle odcházíme. Podobně se chováme k četníkům a všem uniformovaným osobám vyjma posluhů, kteří hodnosti nemají a služební léta očividně neoznačují. Jsme-li na rozpacích, kdo před

námi stojí, zeptáme se zdvořile: „Račte dovolit, jste vy veřejný posluha, anebo co?“ Když tázaný odvěti, že je vojenským atašé některého cizího státu, necháme si policejně zjistit, zda mluví pravdu a teprve když jsme přesvědčeni, požádáme o prominutí, pozdravíme gentlemany a odcházíme.

Jak se chováme vůči mladým dámám? Vždy kavalírsky. V zájmu cti a dobré pověsti mladé dámy volíme s ní styk vždy jen za plného denního světla v parku anebo jiném oživeném místě. Zavedeme nenucený, ale vždy jemně duchaplný rozhovor. Nejvhodnější téma pro počátek je luštění otázky, kdo to je Bill Stín z Neubauerova románu „Osada mladých snů“. Možno též začít rozborem románů Bohumila Brodského. Nikdy se netouláme s mladou dámou po lesích, nýbrž jdeme s ní po příkladu slušných lidí do hotelu. Svoji pozornost k sympatické dámě projevujeme vhodně volenými dárky, které jí věnujeme v památné dny jejího života jako jsou narozeniny, jmeniny, početí a podobně. Při výběru dárku nutno být vkusným. Buď věnujeme dárek kulturní hodnoty jako jsou svazky červené a modré knihovny, nebo něco praktického pro domácnost jako nočník a podobně. Posílají plénky ze staré košile je nevkusné. Ovšem, trampky nejsou žádné dámy a proto se na ně tato pravidla nevztahují.

Jak se chováme v přírodě? Naprosto důstojně. Když najdeme příkladně na trati těla dvou milenců, kteří se nechali přejet vlakem, neroztahujeme střeva přeletých po trati, ani neházeme po sobě jejich zkrvavenými údy. Slušný tramp zjistí v takovém případě, kolik litrů krve bylo prolito, odkud nešťastníkům přýštila, kolik metrů střev jim vyhřezlo, načež odkvápí na nejbližší poštovní úřad a telefonuje vše do některého ze slušných listů, ať už je to „Pražský večerník“ nebo „Polední list“. Za podobné zprávy se platí ve slušných listech honorář za každý litr prolité krve. Kromě toho nosí slušný tramp o Božím těle nebesa a 28. října lamplon. V takovém případě bude s ním spokojen i „Radiojournal“.

I přišel dobrej tramp do hospody a začal laškovat se slečnou Pad'ourovou. Ta mu nabídla, aby jí něco napsal do památníku. On napsal a vytratil se. Po chvíli otevřela slečna památník a četla: „Slečno, zaplaťte dva guláše a pět plzní, já sem je tu dlužen.“

— Tos, čoveče, neviděl, jak jsme to váleli! To ti bylo furt: já na Frantu, Franta na mně — prsk! gó!! — já na Frantu, Franta na mně — prsk! gó!! — a zas: já na Frantu...

A jak ste to hráli?

Vosum jedna! Pro ně.

Vojtára.

— Když ležím večer na palandě a svítí měsíc, často se mi zdá, jako by se stěny hejbaty.

— To budou asi nervy!

— To né, si vedte, to sou štěnice!

co.

Trampské vydavatelské družstvo založeno bylo pro vydávání časopisu, různých publikací a financování trampské „Divoké scény“.

Členský podíl obnáší Kč 100.— a zápisné Kč 5.—. Při dalších podílech zápisné se již neplatí. Družstvo je pevně ustaveno, stanovy vypracovány a zadány k zápisu u obchodního soudu. Stanovy během doby budou vytištěny a dodány každému členu. Z čistého zisku družstva každoročně budou vypláceny dividendy na každý podíl.

V představenstvu a dozorčí radě družstva jsou kamarádi: Franta šerif, Melíšek, Sušan-ka, Rikín, Vodra, Irčan, Géza Včelička, Tára, Němeček a celá řada známých trampů, kteří zaručují dobré vedení a plnou důvěru k druž-stvu.

Získávejte členy pro družstvo, přihlašte i celé osady kolektivně a pracujte pro nej-větší rozšíření svého jediného trampského časopisu.

Trampské vydavatelské družstvo v Praze, zapsané společenstvo s ručením omezeným, Praha I., Karlova 14.

PŘIHLÁŠKA

do Trampského vydavatelského družstva v Praze, zaps. spol. s r. o.

Jméno:

Zaměstnání:

Osada:

Přesná adresa:

Současně objednávám čísel „Trampa“.

Hotově placeno Kč na podílů.

(Podpis.)

— *Poslechněte, pane, ta vaše kočka mi nedopřává celou noc spáti. To mňoukání je k nesnesení!*

— *A to snad chcete, abych ji zabil?*

— *Ne, ale měl byste si ji nechat naladit!* —

— *Dneska jsou zase všichni policajti v Praze staženi.*

— *Copak je 28. říjen?*

— *Ne, voni sou staženi řemenem.*

— ou —

— *Dykaste, máš nůž?*
— *K čemu nůž, mně stačej pěstě!*
— *Tak mi tedy ukroj pěstí krajíc chleba.*

Učitel vykládá:

— *Ideál zoveme něco, čehož nám nelze dosáhnouti. Uved' nám příklad, Pepičku! Jaký je tvůj ideál?*

— *Sím, můj ideál je támdleta štěnice na stropě.*

— *Proč — ty kluku pitomá?*

— *Copak ji můžu dosáhnout?*

Lucie.

gezavčelička:
přístav.

vy nevíte, na březích Karthaga
jak člověk na evropskou lásku vzpomíná
slunce na moři zapadá
jak slza pijákova do vína

v přístavu sedí převozník tichý
odváží černé a bílé duše i s jejich hřichy

chtěl bych znát všechny přístavy světa
a zatím znám jen tvoje černé srdce
v něžném skřípání ráhen vesele probíjet léta
na světě je tolik vražedné krásy
a člověk je sám

vy nevíte, na březích Karthaga
jak člověk na evropskou lásku vzpomíná
slunce na moři zapadá
jak slza pijákova do vína

Kulturní bacily.

Zavádíme tuto rubriku bez dlouhých úvodů. Nošite své peníze do biografů, divadel, dáváte je za knihy, chceme vás tedy informovat o všem. Nejsme placeni za recenze inserátů, referujeme o všem bez ohledů. Z filmů píšeme pouze o těch, o nichž předpokládáme, že se udrží na repertoáru déle než týden.

Vy mimopražští, uschovejte si čísla „Trampa“ neb dělejte si poznámky o filmech, které k vám dojdou později.

Film.

C. a. k. polní maršálek (Elekta-Film) znamená určité osvězení v produkci zvukových filmů, ovšem, nejdete-li se dívat na filmové umění, nýbrž na sfilmované divadlo a Vlastu Buriana. K Longenově hře přidělal Wasserman jakýsi úvodní

působí pouze české vložky — svou ubohostí. Libreto: dcera majitelů poutové boudy stane se po dlouhém utrpení primadonou velkého kabaretu. Nové, není-liž pravda? Zmínky zaslужuje spousta nevtipných titulků a mizerná synchronisace. Škoda peněz.

Z hodnotných reprís s výhradami uvádíme: Bílé stíny, Král tuláků, Přehlídka lásky. Takový je život. Mlšk.

Divadlo.

V Burianově divadle hraji „Hulla di Bulla“, seriovou výrobu Arnošta a Bacha, autorů, kteří své hry kombinovali na šachovnici. Je to opět pouze zásluhou Burianova Pappendeckela, že se možno na to dívat.

Rokoko nás oblažilo „Strýčkem z Aljašky“ dánskou veselohrou psanou původně pro Pat a Patachona. Jak známo, Pat a Patachon-veselohry vynikaly velkou dávkou nevtipnosti a tato nečiní vyjimkou. Ferenc Fu-

A nakonec vrací se zpět ke své ženě do Montevidea. Rámci, v kterém je tento příběh zasazen, nedá se říci popisování nebo podobně — naprosto ne! Čtete-li W. H. Hudsona „Purparovou zemi“ (vydal Symposium, Praha 1930), prožijete sami těmi kraji, cítíte rozžhavený vzduch hladit naše tělo, svlažujeme se v chladných sudánkách a spolu prožíváme večery plné divokého kouzla a romantiky. Krátce: je to knížka, která nás, trampy, „chytne“.

Za to kniha Karla Nového, „Srdce ve víchru“ (vyd. „Družstevní Práce“, Praha 1930), která je druhou částí trilogie „Železný kruh“, je knižkou, proti které bychom měli už určité námítky, jak proti příliš křiklavě nanesené erotice, tak proti zbytečnému krášení formy, která misty nestačí zvládnouti děj. Naproti tomu však pohybují se před námi skutečně životné postavy — vidíme sukovité postavy sedláků, bojující svůj marný boj proti konopištskému panství, hranaté postavy hajných aid. Tato druhá

Sledujte přípravu největšího trampského podniku, konaného koncem listopadu v Lucerně.

„sen záložníka“ a pochopitelně (bez toho se snad zvukový film neobejde) také standardní písničku; obě však nevyznačují nijakou zvláštní originalitou. Longen psal „Maršálka“ Burianovi přímo na tělo a i ve filmu paroduje Vlasta vysoko nad úroveň celku. Z ostatních dlužno jmenovati Pištěka a Slégla, kteří postavili své figurky nad plochou hru ostatních čelných herců, z nichž Hronův paručik byl vše možné, jenom ne rakouský důstojník. Hellerova fotografie dobrá, režie, mimo několika dobrých nápadů v první polovici, průměrná. Jak již uvedeno, nehledáte-li ve filmu umění a chcete-li se pouze bavit, můžete se jít na to podívat.

Hollywood revue je jedno z těch utrpení, které k nám dnes Amerika soustavně posílá. 30 obrazů, staré nápady, operetní gesta zpěváků, banální milostní zpěvanky, to vše měl skloubit českou komerenci Jiří Sedláček a Slávka Tauberová, doplnění Járou Kohoutem s Emanem Fialou. Vyhověl však jedině Sedláček, Tauberová, Kohoutovi a Fialovi, kteří opakovali staré věci, nebylo většinou rozumět. A to je jedině plus tohoto také-filmu.

Sensace je typická Lamač-Heller- Ondráková-Benešová slátanina, nazvaná honosně veselohrou. Komicky

turista snažil se prázdnotě obsahu pomocí vpašováním několika aktuálních písniček, ale marně. Tento, v poslední době oblíbený způsob páření dvou útvarů, revue a veselohry, je pochybný a Ference Futuristy je přece jenom pro toto zabíjení se škoda.

Jedinou malou pražskou scénou, kam možno jít bez obav, zůstává osvobozené divadlo. m—

Eferáty o ostatních filmech a divadlech přistě.

... a co knihy:

Žemí vaquerů, lovců a gauchů, zemí dobrodruhů, Jižní Amerikou, která neustále vře revolučními zmatky, z Argentiny do Uruguaye, z Montevidea ven na venkov, širokými pampami a čarovnými pralesy prchá náš hrdina před svým nesmiřitelným tchánem „z domcem“. Při takovéto cestě prožívá se zpravidla mnoho dobrodružství — a tak také náš hrdina mezi jiným octne se pojednou v povstaleckém oddílu, povahy spíše partyzánské než pravidelné armády, prožívá spolu s nimi boj, který je hanebným debaklem pro povstalec.

část trilogie je vzdor vytknutým vadám jednou z nejlepších prací naší moderní prózy vůbec.

Právě tak dal by se vytknout příliš zřejmý vliv Havlíčkův a jednotvárnost Travencových „Proticírkevním epigramům“ (vydala Volná Myšlenka 1930), které konec konců nečiní ani velkých literárních aspirací. Je to knížka, která chce být bičem, který se snaží rozbít klerikální tmou. — re —

KONEC.

(Gézovi Včeličkovi.)

seděti
na sklonku dnu
u rudých ohňů
zčernalá dýmka
láhev bez hrdla
dvě přítelkyně
konec dalekých snů
za sebou křivou
mít spirálu života
smutek v duši
před sebou

Ruda Čermák:

Libřický nsadní kluk chystá všem trampům koncem listopadu velké překvapení.

Serie Hrůzy I.

Jak v Rusku jedí děti!

Ke státním cenám.

Strojil se Steimar v Národním divadle. Strojil, všechno šlo, jenom klobouk ne a ne narazit na hlavu. To ho rozčílilo a rozkřikl se na garderobiera:

— Himlhergot, to už jste neměli pro mně menší klobouk?

Z druhého kouta ozval se nesměle Rašilov:

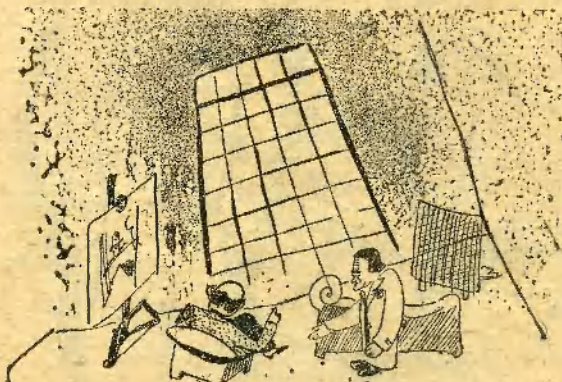
— I kuš, klobouk je dobrej, ale hlavu si po těch státních cenách děláš velikou.

R.

Není nad slušné vychování.

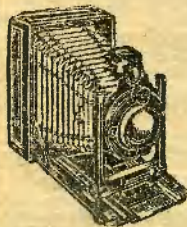
- Mami, mami, tady leží hovínko!
- Ale, Fininko, jak pak se mluví!?
- Mami, p r o s í m t ě, tady leží hovínko...

Tá—.

- Pane malíři, potřeboval bych nákej náboženskej motiv.
- Snad „Adama a Evu“?
- Tak teda jo!
- Před hříchem nebo po?
- Víte co, namalujte je při.

Moderní fotoostroje

Nedostižně levné! Filmové přístrojky Kč 26.—, film pro 6 snímků Kč 1.80 Učebné strojky Kč 11.— 30.—. Komora sklopná Kč 74.—, s anastigmaty Kč 210.— atd. Přepych. komory se světelnou optikou každé značky, přístroje zvětšovací a promítací. všechny odborné potřeby, 12 dešek Kč 15.—, 6×9 Kč 10.—, 100 dopisnic Kč 29.—, 27letá zkušenost, nejvyšší vyznamenání. Ceník 100 stran zdarma.

Firma Hirschmann,
továrna foto trojů, KUMBURG, 46.

Valda:

Já nemám rád Čiňany.

Já voprawdu nemám rád Čiňany. Nikdy jsem s nimi nepřisel do styku, až na to český Čiňáně, které bydlí na Vyšehradě a jehož máma lepi papírový hračky za korunu... Já nemážu Čiňany ani vidět.

Do „Restaurant Chinois“ v Marseille jsem chodil na rejži a čínskou kořalku Sam-chu. Protože to bylo skoro zadarmo.

A když mne tam už znali i s celým rodokmenem, zatáh mne jeden starší Čiňan, Jin-ssi, někam dozadu.

Byl to malý kumbál a asi 20 postelí, na nichž spali Čiňan. Anamiti, černoši, běloši...

Byl tam zápach, jako když se spálí rozžhavený cukr.

Opium!

Leh' jsem si taky. Obrčičan mi nasypal do fajfky hnědou kuličku. Bafnul jsem několikrát.

A hele! Najednou se vidím zase na silnici. Mohutnou rychlostí blíží se auto. Mechanicky, vlivem dávno už prováděného stavení zvedám ruku. Těsně přede mnou auták zastaví, vyskočí ulizaný, napomádaný pán, otvírá strašně ochotně dvířka a zve mně dovnitř. Zcela překvapen vstupuji. Dírou v kalhotách čouhá mi krubička „Gauloises bleu“, nejlacnějších francouzských cigaret. Najednou se

válí v příkopě a v kapse mám plechovku Laurensek.

A v autu je strašně místa. Je tam prostřeno, nějakým záhadným způsobem přibíhá všech dvacet chodů francouzského oběda, který jsem jednou viděl za okny v kavárně. A na mou duši, schází tam chleba a mlíko, které dostávám od vesničanů v celé Francii.

Stavíme. Chci děkovat. Ale pán mne bere do nějakého baráku, ukloni se a zmizí.

Chodím po baráku. Všecko plné zlata, stříbra, obrazy. Marne se sháním po někom, kdo by mne odsud vyvedl. Přicházím do salonu. Na stole stojí gramofon. Spouštím stroj. Zvláštní náhodou hraje „Kamarády“, moji zamílovanou. Sedám si ke stolu, na němž se najednou objevuje láhev starého burgundu a poslouchám hudbu. Prohlížím si zařízení a objevuji pod stolní deskou zvoneček. Stisknu a vchází sluha v livrech. Přes ruku nese černý oblek. Ptám se, co to má znamenat. „To vše je vaše, pane!“

Do salonu se najednou bez hluku vnese vana. S opravdickou horkou vodou. Splouchám se s rozkoší a pak se oblékám do černých šatů.

Vycházím do zahrady. Krásné, vysoké stromy sklánějí své větve pod tíhou ovoce. Zvláštní ovoce! Na každé větvi visí člověk, který mi někdy něco učelal. Jsou to skoro vesměs profesori. Vytahují jednomu z kapsy fili-

gránský notýsek a otevírámu u svého jména. Čtu: „Pozor, politisuje, podezřelý!“ V téžže okamžiku visí pan profesor hlavou dolů a naříká.

Vyřizují si své věci se všemi, co visí po stromech. Přicházím na malou pěšinku, posypanou zlatým pískem. Nějaká postavička mi běží vstříc.

Saulange, má malá pařížská švadlenka, která tolik plakala, když jsem odcházel do Marseille. Beru ji do náruče a utíkám, utíkám až do stromoradi, kde visí to podivné ovoce...

Zamrazilo mne na zádech. Proti mně kráčí známá postava vrchního z „Restaurant Chinois“ v Marseille... Zvedá ruku: „Alors, monsieur, c'est fini!“ (Nuže, je konec!) Zahrada se se mnou točí. Šaty se mne padají a stojím zase ve svém kvádru. Tisknu k sobě divoče Saulange, abych ji neztratil, ale i ta mi najednou mizí pod rukou. Vrhám se na jin-ssiho, ale ten mne sráží k zemi. Všecko se stmívá.

Vstávám a vidím vedle sebe jin-ssiho, se šikmýma očkama zlověstně pokukujícího a s věčným „C'est fini!“ Vstávám těžce. V hlavě mi hučí. Vycházím z restaurantu vrávoravě. Venku prší. Vítr, který skučí skrz díry v mých kalhotách a chladný déšť mne přivádějí k sobě.

Stojím na molu u Vieux port a přisahám si, že už nikdy na opium nesáhnou. Bylo to tak krásné...

Já voprawdu strašně nenávidím Čiňany...

Mary, přišla jsi mi ten knoflík? —
Ne, nemohla jsem ho najít, ale aspoň
jsem ti zašila knoflíkovou dirku! co.

Šel panpaďour do vobrazárny, zastaví se tam u jednoho vobrazu a dá se do smíchu. „Haha, tadyhle je nákej Arab, haha, a tohle sou žirafy, haha, dyť to vypadá jako velbloudi, no učiněný velbloudi.“

Koukne jeho syn do katalogu: „Ale, vono je tu psáno: „Arab s velbloudy!““

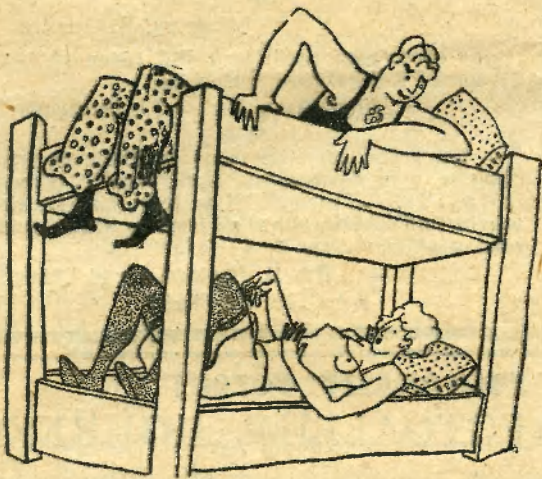
„Cože, todle že sou velbloudi? Dyť to vypadá jako žirafy, no učiněný žirafy, haha! Haha!“

Trampské kanadky
originál anglický Dul.Box.
**Kč 195-
až 218-**
Jaroslav Bohata
Smíchov.
Proti Knížecí.
Tě peštou na dobírku, vyplaceně.
Udejte číslo nohy.

Verše z Marseille.

Když škuněr připlouvá odněkud ze západu,
lodivod objíždí opatrně ostrov Iff,
lodní hoch vzpomíná na bretoňskou vesničku, kterou opustil z hladu
a těší se už na přístav, na holky a na příliv,
až krotké vlny přístavu olížou šalupu na boku
a holky v neapolské čtvrti přestanou se skrývat,
až pytle cizokrajného zboží ulehnou do řady u doky
a námořníci začnou po krčmách zpívat
píseň lodní posádky provázenou rvačkami a pitím,
píseň často i beze slov, plnou proklínání, hrozeb i plánů,
píseň neohrožených matrosů, zmitaných stejným vlnobitím
a vykořisťovaných od stejných kapitánů,
. . . o starých korsárech trápených stejným mořem,
o hrůzách ztroskotání a nejistotě dýn,
o touze tuláků trápených stejným hořem a stejným otroctvím,
o láskách zhrzených, kdy nůž sám letí z pochvy
. . . tož odjízíme, drahá, tu bouři uváží
pod plachtou měsíce nenávist naše, kotvy jak závaží, jak závaží.

Marko K.

Ty už nemluviš s Ančou?

**Ne, вона se přestěhovala z přízemí do
4. patra a já se nechci štrapicírovat tak
vysoko!**

Kamarádi!

Dnem 1. listopadu převzali jsme od dosavadních majitelů, p. Langhansa a Holmana časopis „TRAMP“. Tím bylo dosaženo starého požadavku všech trampů a jeho čtenářů, aby „TRAMP“ patřil trampům.

Nynější majitel „TRAMPA“, Trampské vydavatelské družstvo v Praze, jehož každý z vás se může stát členem, skládá se z kamarádů všech směrů a proto také všechny vás voláme k spolupráci.

„TRAMP“ zůstane nadále týdeníkem, týden od týdne budou v něm provedeny určité změny, vnitřek jeho bude rozšířen o celou řadu hlídek a vůbec zaktualisován tak, že stane se nejvyhledávanějším časopisem všech trampů. Aby se jím stal co nejdříve, je nutno věsti pro něho stále agitaci a tu musíte provádět vy, jeho čtenáři. Všem známým musíte vyložit důležitost změny jeho vedení. Každá osada musí určit svého kolportera a usnésti se na povinném odběru pro každého osadníka. Ve všech místech žádejte, aby hostinští a obchodníci „TRAMPA“ prodávali a v něm inserovali, a kupujte jen u těch obchodníků, kteří si vás jako zákazníků váží. Inserce musí být naším pramenem příjmů, neboť nevydrží nás soukromý podnikatel, jak tomu bylo a je doposud u jiných trampských časopisů.

Získávejte pro svůj časopis přímo předplatitele a netrpte tak zvané čtení z druhé ruky. Všem kolporterům a prodejnám poskytuji 20% slevy. Připojeného objednávacího listku použijte buď pro sebe nebo jej předejte nejbližšímu papírníku, obchodníku neb hostinskému a splňte svoji povinnost vůči jedinému trampskému časopisu.

Administrace časopisu „TRAMP“,
Praha I., Karlova 14.

Objednávací listek.

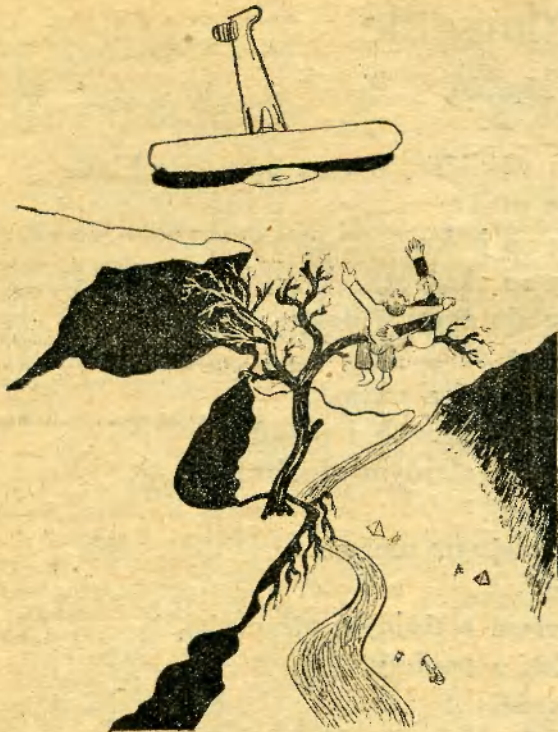
(Zašlete v nezalepené obálce pod 30hal. známkou.)

Žádám tímto až do odvolání o zaslání čísel časopisu „TRAMP“ a zavazuji se vyrovnávat jej pravidelně ihned po obdržení účtu a srážce příslušné slevy

Jméno:

Přesná adresa:

Podpis.

Já se těm lidem dívím, že můžou lítat tak vysoko, dyť můžou spadnout!

Prosím vás, je to trestný, když 28. října křičeli vůdcové nár. soc. na Staroměstském náměstí:

SVIŇTE PRAPORY!

Jote.

— Ten papoušek by se mně líbil, co stojí?

— Jo, co se týká ceny, to se domluvíte s ním sám!

Národohospodářský

povzdech.

Kdyby lidé pracovali tak usilovně, když dostanou veřejný úřad, jako pracují, aby ten úřad dostali, byly by naše úřady vzory výkonnosti a správnosti! —

Přijde Medajda do hospody a chce pokoj. To se ví, hodně laciný.

— Měl bych tady jeden pokoj za osm Kč a jeden za devět Kč.

— No, a jaký je v tom vlastně rozdíl?

— K tomu za devět Kč dostanete ještě past na myši.

První odpovědi na osamostatnění se „Trampa“.

...teď ještě bychom si přáli, abyste, kluci i všichni ostatní, hleděli nekecat, ale trochu hlouběji hleděli ponořit své čisté ruce k práci pro opravdický, ale docela kamarádský život. Nezapomínejte, že v den propuknutí osvobození bylo na dlažbě a bez práce tisíce kamarádů. — To, co udělala osada naše, může udělati každá jiná:

Zasíláme 500 Kč na podíly a zároveň žádáme o zaslání 10 čísel „Trampa“ na udanou adresu

Skagway, M. Ostrava.

...a proto nám posílejte každý týden 10 čísel „Trampa“ s přiloženou složenkou.

Klondyke v Hrdlovci u Duchcova.

— Kamarádi, odpusťte nám ten hřích, ke kterému se nyní doznáváme. Brali jsme i (slovy jed no) číslo „Trampa“. Nyní tedy, chtějíce na praviti svoji chybu, odhodlali jsme se kolportovat sami a objednááme 20 čísel.

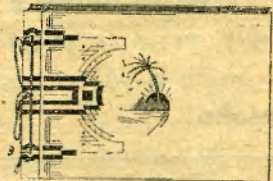
Hawai, Hostomice nad Bělou.
Kdo jim dá tleť?

FOTO AMATÉŘI POZOR!

FOTOALBUM „DOUBEK“

za cenu bez konkurence

Prima provedení
v celoplátěné vazbě
se zlacenou deskou
formátu 17×25

Objednávky vyřizuje dobírkou neb proti předem zaslání obnosu

J. Doubek,

závody knihařským zbožím,

PRAHA XII., Třebizského 272-I. — Telefon 454-95.
P. T. obchodníci vyžádejte si zvláštní nabídky.

— Podívej se, Bimbo, do té krabičky od čaje, co jsme tam dávali jed na myši, esli je tam ešče trochu papriky. —ý— VI.

U lorda Rochemaala, potomka staré šlechtické rodiny, dlel jednou v jakési věci na návštěvě, nábožný host-biskup. Lord, který si velice liboval v galantních dobrodružstvích, musel dávat bedlivý pozor, aby velmi přísného hosta neurazil. Jednou, bez vědomí lordova, prohlížel si biskup svazky v knihovně a přišel při tom na příhrádku, kde měl lord uschovány podobanky svých lásek. Byly všechny vázany. Biskup vzal do ruky první desky a rozevřel je. Na první straně byla celá nahá jakás krasavice v choulostivém postoji. Biskup hněvem zrudl, zavřel prudce knihu a přijde k lordovi ironicky pravil:

— Vaše snoubenka?

Lord okamžitě pochopil, usmál se a odvětil:

— Ano, bývalá sire; ale teď — dodal po chvíli, smutně se zatvářiv — je v jednom klášteře abatyši.

LORD.

— Následkem velikých povodní rozhodl se svaz mlékovýrobců snížit ceny mléka. —ý— VI.

Povídali si dva vojenský lékaři: — Jó ty moderní mladíci jsou tak vyžili, jako nikdy jindy! Jesipak byste řek, u mě slouží jeden maník a ten je tak slabej, že neudrží ani kvér!

Přetrumfнул ho druhý:

— To nic není. To je proti mýmu maníkovi, pane kolego, hotovej Golijáš! Přestavte si, že ten samou slabostí neudrží ani krok!

LORD.

Osoby, jež se hodlají v nastávající sezoně učiti LÝŽOVATI upozorňujeme, že jsme založili vlastní svépomocný POHŘEBNÍ ÚSTAV. —ý— VI.

Trampové, mladí silní hoši,

nenoste lehkou obuv. Nejde to dohromady s Vaší silou. Silný mladý muž nosí na tramp jen pevné kanadky ze silného amerického dull-boxu, takové, jako nosí americký voják. Jděte si pro ně k firmě Javůrek.

Přijdete-li celá osada najednou a všichni koupíte, dostanete slevu.

— Dobrý tramp Sam čte z dlouhé chvíle písmo svaté a najednou se dá do strašného řehotu: Koukejte se, kluci, voni ti Arabi měli již tenkrát smysl pro kanadský žertíky; tadyhle čtu, že otec Josefův roztrhl roucho své od svrchu až dolů a hlavu svoji posypal popelem. —ý— VI.

Potkal Childa Bugira:

— Těbuch kamaráde, kam deš?

— Ale, dostal jsem najednou chuť na pořádné voběd, tak du k Šroubkovi a nesu si sebou lístek, co mě musej servírovat. Heleď: nejdřív si dám za 2 koruny polívky, pak kotličku s kaší, buchtičky ze šodó, naložený ovoce, láhev rýnského a na to černý kafe s rumem! Bude to stát dohromady dvaosumdesát korun.

— Hergot, ty si žiješ. To máš tolik peněz?

— Hm. A sakra, zrovna sem si vzpoměl, ty dvě koruny na tu polívku mě chyběj! Nemoh bys mi je snad pučit?

LORD.

— Pane Paďour jdou dál vod toho okna, lidi budou myslet, že jedem v dobytčáku. —ý— VI.

Oční lékař požádal jednoho pacienta, taktó starého trampa, aby na zkušební tabuli četl hořejší velká písmena:

HPVSRTBTKH.

Pacient kouká, ale neříká nic.

— To nevidíte ani ta velká písmena?

— Copak o vidění by nebylo, ale zkuste to pitomý slovo přečíst sám!

Bob.

Potvrzuje šerif Good Hope novému osadníkovi:

— Tak, tadyhle máš potvrzení, že jsi našim novým osadníkem a vode dneška už nebudeš zametat boudu jako host, ale jako osadník.

Bob.

— Koukej se mami, jak se o mně pochvalně vyjadřuje kritika: MALÝ, ALE ZRALÝ. —ý— VI.

Mami, co je tu na tom obraze? To je pronásledování křesťanů ve starém Římě, jak je tam tenkrát házeli lvům a tigrům, aby je sežrali. — Mami, koukni se, tadyhle v rohu je nákej tigr a von chudák nemá ani jednoho křesťana!

co.

Lékařství. Jsme na nejlepší cestě vyhojit rakovinu. Profestor Tilow v Lübecku vypěstoval uměle rakovinu u sto pacientů a po dlouholetém namáhání se mu podařilo, že sérem, získaným ze sto nakažených pacientů vyléčil králíka.

(volně dle Roda-Rody.)

Boxing / Atletika / Football

Kamarádská redakce.

Kamarádi, byl jsem Vámi požádán, bych se chopil práce v našem časopise. — Nabídku jsem milerád přijal, neboť — pro trampingu vše. Podotýkám jen, že pro politiku nejsem a nebudu a je to dost, že list bude skutečně list trampů. — Mnoho zdaru v další činnosti a v redakci na shledanou. Váš Bob Hurikán.

Uzávěrka pro sportovní výsledky je vždy v pondělí v 10 hod. dopol. Red. tel. č. 24665.

Kamarádi z Prahy!

Starý Boxing kroužek Vršovice znovu zahájil činnost v tělocvičně Federace u Vinohradské vodárny — úterý a pátek.

Club má plno borců zvaných jmen: „Mistr CSR Jelínek“, „Mistr CSR Franta Dvořák“, „Mistr CSR Jaroslav Jiráček“, „Mistr vysokých škol CSR JUC Píďa Pešek“ — Zadrošník — Noha. —

Club trénuje za dohledu následujících odborníků: Team závodní Jaroslav Jiráček, mistr CSR, nováčky, jimž věnuje obzvláštní péči, trénuje známý sportovec Bob z Hurikánu. Přijďte mezi nás — trampy.

Za klub Otto R., t. č. sekretář.

Boxer — tramp.

Někdo zabuchal na naši chajdu o půl noci. Hadži jde otevřít a již nám letí v náručí Píďa — jeho kanadská sekera je zaseknuta v poleno, které Píďa našel v lese. Při čaji, do kterého Hadži cmrknul trochu slivovice, jsem s Píďou hovořil o boxu — Píďa, I. místopředseda Boxing K. V., sám mistr vysokých škol CSR, mi na otázku:

„Píďo, a jak pohlížíš na tramp a box?“ odpověděl:

„Bobe, že to docela spolu páse.“

Předně v boxu i na trampu člověk zjemní a až na ty modřiny všechno je vždy v pořádku.

Tramp je ušlechtlý a rohovník je velké dítě vzácných kvalit. Bobe, přeci to znáš, člověk neublíží ani kuřeti, ale v ringu — nezná ani bratra.

Bobe, vo co je to tady lepší, než v pražských dancinách, ve společnosti slušných děvek?

Na trampu se poznávají praví kamarádi, ale v Praze? Na sátech? Tam se naučíš něco jiného — tam ani kuřeti krk zadarmo žádné nezakrotí, — vydrtit a svlíknout druhého, na každém vydělat, to je heslo nynější společenské morálky. Howgh!

Stiskli jsme si ruce. — Píďo, jseš kamarád, jakých je málo.

Nekolný—Poetsch.

(Původní zpráva „Trampa“.)

K článkům, uveřejněným v poslední době ve sportovních rubrikách všech listů, týkajících se potíží zápasů Nekolný—Poetsch, můžeme sdělit, že Nekolný věnuje veškerý zisk, plynoucí z tohoto zápasu, Unii boxerů — amatérů. Tommy Poetsch žádá a obdrží 3400 Kč. Starý tramp Franta Nekolný ukázal se opět jako gentleman a těšíme se na jeho spolupráci, kterou nám přislíbil.

Training boxu.

Nejdůležitější při boxu jest průprava. Trainingem však možno dosíci výsledku jen tehdy, je-li založen na řádné životosprávě.

Již časně z rána po osmi- až devítihodinovém spánku nastává práce.

Tento ranní training skládá se po většině z běhu, ať už dlouhého či sprintu; to záleží na individualitě jednotlivcově. Podotýkám výslovně — každý běhá jen tak dlouho, dokud necítí únavy — pak ihned běhu nechá. — Odpoledne pak jest věnováno vlastnímu trainingu boxu, majícimu za účel zlepšiti techniku. Při něm značnou dobu jest věnovati tělocviku, jehož cílem jest dosíci mrštného, silného těla a jemu odpovídající tvrdosti a vytrvalosti.

Pro box nutno zvláště vypěstiti svaly břišní, zápěstí a šiji. Důležitou součástí trainingu boxu je skákání přes šňůru; činí nohy pružnými a rychlymi. Cvičení s „punchingballem“ zesiluje svaly ramenní a zároveň se jím cvičí a zbystruje postřeh.

Tvrdou ránu nacvičíme údery do vaku, naplněného korkem, vprostřed vyplněného těžkým olovem, nebo vaku s pískem.

Poslední a jedna z nejdůležitějších součástí trainingu jest boj se stínem, při čemž trainující předstává si v duchu před sebou protivníka a proti tomuto docela regulérně bojuje. Teprve po řádném prodělání těchto různých cvičení může nastoupiti boxer do ringu k řádnému zápasu.

Při trainingu, aby nedošlo k poranění, cvičí se samozřejmě se silně vyvatovanými rukavicemi, nejlépe „12uncovými“. Znáám sám borce, kteří cvičí s 15uncovými rukavicemi — říkáme jim „bačkory Boženy Němcové“ —; mají tu výhodu, že boxer zvykne na jejich tíhu, takže závodních rukavic pak ani necítí.

Někteří borci nosí dokonce při trainingu přilbice, aby se tak uchránili případnému zranění.

Jinak však je tomu při boji samém. Jediným ochranným opatřením, jež může boxer nositi, jest na ústa a zuby (gumová vložka), ale v Americe jest zapovězeno i toto.

Bojuje se rukavicemi 4—6uncovými (unce je anglická jednotka váhy; čím je rukavice lehčí, tím méně jest vyvatována) a s tvrdými nebo měkkými bandážemi. Měkké bandáže chrání ruku a jsou používány v celém světě, také se užívá všeobecně 5uncových rukavic.

Údery zvané „knock-out“, t. j. údery na žaludek, játra, slezinu, špičku brady, krk a za ucho, jež učiní boxera na krátkou chvíli neschopným boje, jsou u vytrenovaného boxera velmi málo nebezpečné. Je-li nemožno jednomu z obou bojujících boxerů dosíci vítězství úderem „knock-out“, pak jest prohlášen za vítěze ten, kdo v poměru na techniku, útok, tvrdost, taktiku a vytrvalost ukázal se býti lepším.

Tato vítězství, tak zvaná „n a body“, jsou v Anglii mnohem častější než v Americe. V tom spočívá hlavní rozdíl mezi anglickým a americkým bojem při boxu.

Tak, kamarádi, končím a volám do všech ztracených údolí, osad: „Chopte se rukavic — je to jako život — bolí to, ale vychová pevné, zdravé charaktery, kterých my potřebujeme.“

Jako poslední radu vám dávám: „Jen training, training a zas training dělají z borce mistra“ a proto s chutí do toho, než nám druhý nařeže. Řádným upper-cutem vás zdraví

Bob Hurikán.

Jak žijeme.

Zizi z Waikiki:

I.

Pomsta.

Hlad. Včera nám dali lodníci čtyři krajíčky chleba a pět kostek cukru. Více chudáci sami neměli. (Člověk, který při 12hodinové pracovní době vydělá za měsíc 500 Kč, nemůže dělati někomu velké presenty.) To byla naše strava za celý den. Dnes jsme ještě nedali do úst. Stěny žaludku trou se naprázdno o sebe, není to docela nic příjemné, ba co tím, bolí to. Hlavně, když k nám občas zalétně vůně skvostných jídel z kuchyně první třídy, tu se dělají člověku kruhy před očima, hučí v uších a celá vůle je soustředěna na jedinou myšlenku: jíst, at se stane cokoli, ale musím jíst. Jaká je to strašná provokace, když namalovaná stará panna bulharská objednává pro svou vypasenou čubičku s obrovskou červenou mašlí, sotva dýchající tloušťkou, jídla podle jídelního listku. Čuba se válí po pohovce, stewart té bestii nosí jedno jídlo za druhým, psisko se ve všem porepá a nežere. Stará panna je celá nešťastná, že pejsánkovi nechutná, že zase nějaká choroba zlá trápi chudinku pejska a zatím potvora je přežraná a nemůže už nic do sebe dostat. Flákám se chabě kolem jídelny první třídy a čekám na příležitost. Právě vstal druhý důstojník a odnáší svůj talíř, tak, jak mu ho přinesli, někam ven. Jdu nenápadně za ním. Za chvíli slyším: psss, psss, a vidím, jak důstojník klade talíř na zem a dívá se, jak kočce chutná. V tu chvíli bych vraždil. Na štěstí chlapa už to nebaví a jde pryč. Vrhl jsem se na kočku, popadl za ocas, hodil do větráku a zmizel s talířem někam na příd. Kuna mě našel po čichu a Otovi jsme kousek nechali. Na chvíli hlad mochu upokojen, ale co je to, takové poškádlení žaludku. Kuna ještě se vypravil na výzkumy do kuchyně, ale přinesl jen meloun a hrst vařených rýže. Do večera již jsme nemohli sehnati nic. Večer dlouho do noci jsem seděl za komínem u zá-

chranných člnů a přemýšlel: proč jeden má mnoho, tak mnoho, že to promarňuje nejlhusnějším způsobem, a proč tisíc jiných dře nouzí s bídou, le otrokem po celý život, a pracuje pro těch několik, kteří celý život jen vymýšlí, jakým novým, zajímavým způsobem by peníze skropené slzami, krví a potem nejubožejších, promarňili a utratili. Což nepřijde nikdy náprava, budou stále otroci a páni? Což nepovstanou nikdy miliony utlačených proti tisící mocných?

Byl jsem náhle vyrušen úzkostlivým křikem a tichým klením. Ještě jsem zahlédl tělo nebohé čubičky, vypasené, obracející se ve vzduchu v záblescích světél kajutních okének, tiché žblunknutí, skoro přehlušené šuměním vody. A pak ticho. Jdu pomalu v ta místa, odkud jsem zaslechl klení. To se ví, Ota i Kuna sedí na stočených lanech a oddychují blahem, pomstili se, sice na nevinném životě, ale přece jen pomsta ne nespravedlivá. A Ota strká do kapsy velkou červenou mašlí.

— Proč jste ukradl ty černé šaty?
— Já sem, prosím, chtěl přijít k soudu slušně oblečený.

bylo krásně

ústa zejí jako lom
zuby lámou skály slov
jděte ulicí
a házejte kameny
do očí zevlujících domů

na římse sedí vrabec
může vás překřičet
zpěv jeho hrčla má
jen jednoduché rýmy
chyťte ho rukama
když se bojí zimy

život mu sesmutní
a vústí do čtverce
on služkám zazpívá
když klepou boberce

hleděl k nám na dlažbu
a smutně zapípal
sníh rukou bělostnou
mu žrádlo zasypal

koně už nejezdí
pro vrabce pro smíšky
autobus nedává
mu žádne kobližky

přijde-li katastrofa
a z lomu vašich úst
budete házet kamení slov
prosím vás dejte pozor
na toho chudého vrabce
který sedí na římse
a bojí se zimy
on už by víckrát nemohl zpívat
tak jednoduše jako tenkrát
když koně
poslouchali jeho zpěv
a na sněhu nechávali mu trochu
toho žrádla

prosím vás
dejte pozor na toho vrabce který
sedí na římse
on už by nezpíval
že bylo krásně
jan noha

Noblesse oblige. Pensionovaný ministerský vrátný dočkal se stých narozenin. Ministerská rada jedná o zvýšení pense o sto korun měsíčně. „Ne“, povídá ministr financí, „to by nebylo dost nobl. Zvýšíme pensí o tisíc korun, dědka z toho raní mrtvice a pak nebudeme muset platit nic.“

Šerif: Může mi někdo z vás, holomci, dokázat, že není všechno zlato, co se třpytí?

O s a d a s b o r e m: Tvoje kalhoty.

Povídal hluchoneměj: „Zatracenej xindl, každej ten grejcar škrtí!“

Prisvědčil mu slepej: „Bajo, dyť se člověk už na to nemůže ani koukat.“

Sešli se on a ona poprvé v sadě. Seznámili se dle inserátu, a když tak chvílku vedle sebe seděli, zahrál si on na Scherlocka Holmese a praví: Slečno, cejtím, že jste prodavačkou v parfumerii. — A Ona vece: A já cejtím, že jste bratr Raimiš. S bohem.
—ý— VI.

DRBY Z ČUNDRŮ

Redakční.

Pomněte, co to bylo za práci: stěhovat se s redakcí administrací, tiskárnou, anginou a podobnými luštěninami, a promiňte, že v návalu práce nezbyl čas na „Salon odmítnutých“. Přejte si to vynahradíme

Vypouštíme přílohu „Táborák“, ale zato rozšiřujeme rozsah „Trampa“ o 4 strany textu, takže o nic nepřijdete.

Staňte se spolujáviteli a spolupracovníky, hodně pište a hlavně o tom, co byste si přáli ještě v „Trampu“ mít.

Redakce.

Tramping Club „Děti Neklidu“
konal minulý týden ustavující valnou hromadu za četná účasti kamarádů. Klub sdružuje značný počet boudařů a stanářů jezdících do Pikovic a Luk pod Medníkem. Mezi jiným radostně bylo vzato na vědomí, že „Tramp“ se stal konečně majetkem všech trampů a jednomyslně bylo usneseno zvolit jej za oficiální orgán klubu a pracovat pro jeho největší rozšíření. Schůzky každý čtvrtek v restauraci „U zlatého litru“, Vinohrady, Balbínova 15. Kamarádi zájemci vítáni.

Librajdě a přitařeným osadám.
Kluci, nezapomeňte pilně navštěvovat starýho Slezáka, který se odstěhoval z hospody u Parolodě do Helgolandu v Davli. Nenoste prachy tam, kde o vás nestojí, ale brž tam, kde s tuplákem nás čeká trempř hospodský a jeho Ážinka.

Ahoj! Múra.

Omrzelo mě šourat se světem samotnému. Hledám dobrého kamaráda, kterému je tramping životním povoláním, kterého nezalekne i několikaletý čundr světem. Piš jen na beton dobrý kamarád na adresu:

Věna Macek Sadská.

Dvě srdce ve třetíčtvrtním taktu.

V neděli, 26. října, v rámci dělnického rozhlasu se rozpovídali pánové Fr. Zbejval a Josef Petrák, a tím bylo nám dopřáno vyslechnouti báječnou věc, Tramping a turistika

Znáte ty „zajímavé“ hovory, napsané a nabiřované, předem vyzkoušený herecký přednes, jenž má dělati dojem náhodného setkání a debaty? Divím se notně správě Radiojournalu, jež si jistě ke každé přednášce vybere lidi, již své téma ovládají a asi by nenechala Frantu Nekolného mluvit o háčkování, ale klidně připustí osoby, jež své názory si utvořily samy a tvrdí, že je to přesvědčení celku. Tak já informuji: Jeden z těch

pánů byl turistou a mydlil do trampů. Druhý byl zas „trampem“ a tasil meč na obranu trampů. Ovšem, jenom těch slušných to se rozumí samo sebou. O to, co mluvilo číslo první, se tedy vůbec nezajímáme. Znáte zcela dobře ty ořepané žvasty o chlastu a orgiích a je vám to jistě tak trochu fuk, ale bude vás zajímat, co dělá muž, jenž se nazval trampem k vaší obhajobě, proto podáme výtažek.

Já jsem tramp Měsíc a hvězdy. Jsem truhlář. Táborák září. Náladové písně. Já se rozplakal. Vzpomněl jsem si na truhlářství a puch dílny.

Já jsem turista Pochody, krásy hradů a měst. Vy trampové hýříte a obtěžujete.

Neobtěžujeme. Nepijeme ani nekouříme. To dělají pseudotrampové. Jsme dobrými kamarády. My opravdoví trampové, pryč s nezodpovědnými živly. Kdo pije, tea není trampem. To nezodpovědné živly. My opravdoví, opravdoví opravdoví trrrrampové.

A tak se pánové bavili a „tramp“ blouznil o kráse hvězd, turista o kráse hradů. Tramp rozdělil trampstvo na dva díly. První jsou ti praví. Ti pěj a hrají na kytáry, sednou si kol ohénku a rozpláčou se nad tím, že musí celý týden dřít. To ostatní jsou prý pseudotrampové. To značí, že i vy, kamarádi kteří se sice venku také nechlastáváte, ani nechodíte k váli „orgiím“, ale zato nebrečíte při vzpomínce na svoji bídu, o níž mluvíte jako o věci, jež bude a musí být odstraněna. Nejsite těmi „pravými“

Vy sedíte při ohni a mluvíte také chvílemi o cestách, jež povedou k lepšímu životu a proto jste buřiči a neexistujete pro „Radiojournal“. Tato instituce neví že na sto dobrých kamarádů, kteří sice nejsou abstinenty, ale také nejsou „individua, jež profanují“, připadá jeden takový neslaný nemastný pán, jenž chce něco mluvit o kamarádství a hází kolem sebe urážkami a osočováním. Řekl ten dobrý muž, že tramping je prý vhodný pro nemocné, a to je jeho plus proti turistice Ježíšmarjá, nechte mě, zná ten pán vůbec tramping? Ví, co vlastně jsme? To, o čem mluvil, bylo výletnictví a weekend a bylo v tom tak málo trampského jako v turistice, která má pro nás tu výhodu, že nás napadá otevřeně.

Tramp není plačtivá bába a je mu docela jedno jestli je někdo abstinent nebo ne. Tramp je ale nepřítel vši falše a předstírání, je si vědom toho, že brekem se nesežene ani kus dřeva na oheň a rozhodně se jím nenapraví to, co natropí týdenní dřina na plících truhlářského dělníka. Ví také, že opěvováním ohýnku neobměkčí ty, co ho celý týden dřeli, ty, co drou jeho kamarády a vychovávají si už jiné,

jež budou dřít jeho děti. To by byla tak naše odpověď „Radiojournalu“ na jeho zájem o nás, jenž je celkem chvályhodný, ale naprosto vedle. Po druhé by bylo záhodno se alespoň mezi trampy trochu podívat a já tvrdím, že dobré vůli a upřímnému slovu vyjde každý z nás vstříc činem i radou

Kamarádi, všimněte si programů rozhlasových. Máme ten dojem, že do toho také můžete mluvit. Franta.

Ahoj - Rakovník!

Dlouhá cesta lesy Nad hlavou hvězdami posetý pruh oblohy, ohraničený stromy, jež se zdají sahati do nekonečna. Jejich koruny tvoří beztvárnou černou hmotu a pod nohama šustí listí, jež sválí podzim. Slyšíš jen kroky a občas cinkne miska o chlebník sousedův. Ozve se zpěv a píseň pak burácí lesem, vracena ozvěnou — nesměle, zastrášeně, odkudsi, kam nedohlédáme vlhkou nocí.

Pak zase ticho a únava, tma lehá na duši, až se pojednou rozsvítí vztaženými rukama kamarádů. „Ahoj, jdeme vám naproti.“

Vidím rozzářené oči a ze stisků ruky poznáš, že zde se nelže. A tak jsme viděli jen světlo a barvy, slyšeli mnoho hezkých slov a viděli, že ti, kdož je mluví, mluví srdcem.

Vy dobří kluci na rakovnickém potlachu! Vy všichni upřímní a zdraví v srdci i v pěstích, od vás se moc těžko odchází. Vidím vás před sebou a věrte, že je těžká volba, říct, kdo jste nejlepší. Jste tam, kluci, v tom Rakovníku samé správné křemeny. A já věřím, že najdete své místo v pilířích mostu, jenž spojí národy. Ahoj, vy skromní neznámí kluci, vy kamarádi jedni z nejlepších.

Těch šest, co nás tam bylo.

Kluci a skvav.

Oznamujeme všem, že jsme zrušili prozatímní osadu „Nevada“ a založili definitivně osadu „Klondyk“ v Hrdlovce u Duchcova. Vtlučte si to všichni do svých leb. Osadu máme bez čuření řádnou, 20 krků hladových, vlastní „džez“, zeptejte se lounskéjch „Krkavečů“ kteří byli na našem prvním potlachu a kterým takle děkujeme, že se přišli k nám voabstinentovat

Ahoi kamarádi trail zavolala!

Odjíždím na dálný východ a proto všechny naposled zdravím Vás: „HURIKÁN CLUBE, Stará osada Hurikán, tebe, Lu-Lú, Včelíčko, Božo a Jardo Mottle, Jardo Nováku Čochto, Melišku, Ferdo Veselých, Vašku Dědku, Vodro, Milo Koyářů celou Sázu, drahou Zlatou Řeku, Ml. Boleslav, Buderifta, Cood Hope a všechny

OSAD A REDAKCE

dobré kamarády včetně Hobana z Hobo, Miliona, Chandiko, Swenyho, Hydiko z Jukatana a UA-UA z osady Ostrovčí --!

A von iurt běžel...

Kluci, já nejsem tramp. Na mou duši ne. Poněvadž mi to říkali všechny, s kerejma sem se na silnici potkal. Já jsem taková vandráckáouchylka. Kluci mi dycky říkali: „To není tramp! Von nemá pumpky!“ A na korse jsem „Á hój!“ taky neval. Poněvadž mi na ty pumpky ještě nezbylo, tak ještě furt nejsem tramp. Já jsem jen takovej vandrák pitomej, kerej věděl, že v sobotu čeká kamarád a silnice. Nejsm tramp, chyběj mi pumpky. Ale mám tu holotu trampskou rád.

Snad jsem přecitlivlejš. Snad mi chybí bonda. Kluci, ale jedno bylo na mé nervy moc. Já dycky myslel, že trampové kašlou na pitomy město a slavnosti jako „Nazdar!“, „Doh! s ním“ atd. a najednou čtu ve „Večerníku Českého Slovníku“: „Trať trampa je plně obsazena“.

Dobrá, kluci! Neznámej vojín! Možná, že to byl vandrák jako my. A dneska se před ním klaněj návštěvy spřátelených národův, co se k nám dou nažrat. Trampové poběží štafetou 28. října vzdát mu hold. Paďouři můžou vypat havana ze svý nacpaný tlamy. A budou jim plácát. Dobrá, kluci! Je to účta trampů Neznámému vojínu. All right! Ale, kluci, von za vosmadvacátým říjmem přijde ještě jiněj svátek a voslava, třeba Boží tělo, nebo svatej Václav. Možná, že se potom na znamení účty bude taky někam utíkat. Kluci, já nejsem tramp (viz výše!), ale já dycky myslel, že trampové jsou ti, co nezaj město a jeho oslavy: „Dnes, po 12 letech, scházíme se se slzama v očích...“ — já myslel, že trampové jsou ta chudá pakáž, co je honěj četníci, hajný a jiněj republikánskej inventář. A voni už taky „v rámci oslav“ pospíchaj po ulici. Kluci, já nad tím „Večerníkem“ zůstal pař! A potom jsem řval jak stará raida, když můj souseď řek: „Tak letos poběžej taky trampové“ a ten druhěj si pohladil břicho, škytnul a povídá: „Jó, von to holt už Stříbrnej vychoval! Von dyš něco veme do ruky...“

Kluci, šmarjá, řekněte mi, že to nejste vy. Já už na ty pumpky, abych byl jako takytramp, šetřím pět let. Ale jsem štont ty prachy prochlastat na znamení smatku hlubokého.

Kluci, a esli ste to vy, co jako jste soustředěný kolem „Trampa“, kluci, slibte mi, že na svátek vypuknutí knížete svatýho Aloise z Nepomuku a Košř nebudeme nikam utíkat. Já už

si nejsem jistej a vono se může stát ledacos. (Viz Osadu mladějch snů.)

A esli to nejste vy, tak mi přide naplácat, abych se já, takovej vandrák, kerej nemá pumpky, neplet do trampskejch věcí. Tulák O. Ferta.

Trochu pozdě — Brnu a Břeclavě.

Děkujeme chlapcům z „B“, „Avionu“, „Colorada“, „Cañon Riveru“ a všem ostatním za srdečné a kamarádkské přijetí, jehož se jim u nich dostalo. Bouzovi z Avionu, Dolíkovi z Peticonu, Kakinovi z Cañon Riveru zvláštní dík za chrapandu včetně vyžírání a chlastu. Věříme, že kluci v Cechách vás přijmou jednou stejně, jako jste přijali vy nás. Běte z Avionu papírovou pusou.

Osadě „Měsíční údolí“ řvem ještě jednou — třeba dnes odděleně — mohutně „Ahoj!“. Kluci, kdybyste nám nebyli dali nic víc, než těch pár písniček, stačilo by to, věřte. — A Jerry, až přijde z vojny, dejte pořádného hoblá (opatrně ovšem); pak bude jistě vařit lepší polívku — a pak: v chatě mají být vždy uklizeny plně flašky — no ne?

Tundra-vojín + Bužir-zpustlík.

Silver Staru!

Když někdo dává pětník z nabitý portmouky nebo chrapandu na hajzliku v kvartýře vo pěti pokojích, tak to jistě není žádný dobročinný skutek. Dá-li ale někdo tolik z toho, co má, jako ty, Ego, tak to jistě stojí za poděkování. Je to vždycky lačné — jen děkovat, — ale dneska jinak nejde. Děkujeme ti ještě jednou — a kluci, kdo zavítáte do Břeclavi, nezdržujte se, proboha, u šerifa víc než den. Pranířujeme na tomto místě krvelačnou vyžíravost Tundry, který čtyřikrát, celkem asi 9 dní, zneužíval Tvého hostinnýho krbu, a Bužira, který Tě trápil svojí vzácnou přítomností o několik dní méně. — Merino a Mindo — díky za vyprání a správu našeho vercajchu. Ahoj, Moravo!

Tundra + Bužir.

Žraloku z Mariomu, pošli fotky! Stejně kluci z Eldorada, ozvete se! Všem pozdrav z vojny! Tundra.

Trampe Bogane

v Chomutovských Mas. kasárnách!

Z potlachu u dvou vrchů se nese pozdrav tobě a dobrým klukům, co tam slouží.

Oheň už dávno dohasl a nad Velkým vrchem se rodí nový den. Nový den, — slyšíš, Bogane? Rudé požáry hříjí do ranní mlhy, jež na oheň cíví jak leklá ryba. Rozpálené meteory sviští, vrženy proti modré

klenbě chrámu, a my, vládcové a páni vši té krásy, se sázíme, kdo trefí věčnou lampu měsíce.

Nechceme velebné kletutí a sloupky kadidla, jež stoupají z řeky či z plecháče útěchy. Chceme teplo a slunce, aby se zahrála krev v žilách těch, jimž se nedostalo teplého kabátu.

Bereme se za ruce a voláme na všechny kamarády. „Poďte, — kdo dříve trefí klackem do té krásy. Pečený brambor za sražený měsíc!“

Ale pospěšte si, nový den nám rozhání šajbu. Franta Šerif.

Následující značky mohou si v administraci vyzvednout dopisy: „Hotově 70“ dva, „Vzduch“ jeden, „Kdekoli“ šest, „Sigo“ jeden, „Osamělý vlk“ čtyři, „Minatiki“ jeden, „Sivá holuběnka“ jeden, „Akademik“ jeden, „Bludnej Joe“ jeden, „Koupim ihned“ jeden, „Norman a Argnington“ jeden, „Bogan“ jeden. Venkovským zašleme na úhradě známek předem.

Sadští stanaři oznamují všemu trampstvu svojí existenci. Souráme se po nivách českých už skoro dva roky. Nemáme chajdu (ani na ni nepomyslíme), nemáme stálého místa našeho lágrování, nemáme ani jména, ani šerifa po vzoru jiných osad. Spjati svazkem kamarádství, stavíme svojí celtičku od jara do zimy, kde se dá. — Do paďourů „hej rup!“.

S hromovým „Ahoj!“

Sadští trampové.

Trampská „Divoká scéna“

predvede: po prvé ukázký ze svého programu

dne 19. listopadu 1930 v sále hotelu Tichý, Žitkov, Karlova 67. (Učinkují Eman Trojan, Géza Včelčeka, Melich a j.) Hudba Dancing melodic band, zpívají populární Silver-star.

Klukům z „Údolí děsu“!

Mnohokrát vás všechny pozdravujem a s díky kvitujeme kamarádksky natažené náruče, s kterými iste přivítali dva hladové pobudy. Nemůžem zapomenť — nemůžem — na tu polívku s knedlíčkama. Byla děsne fajn — jak isme poznali z vašeho zdravého pomaskování, děvulenky milé. Vícokrát tam dříví neštípú!! Pedro, Vojta má na prodej známou správnou kytaru — tak dyby ji chtěl někdo vyměnit za Bugattku! Zanedbanej Pepiku — slízím pohutím, když sním vo tý flaštičce...

Ahoj!

Tára a Vořta.

Osadní pošta.

Kamarádům z Davsonu děkujeme srdečně za chrápandu a ostatní. Všechno bylo správně až na to Gauchovo odstřelování a Oskarův čundr do Lone Staru. Vždycky rádi vzpomene. Mana a Franta.

Ahoj, Jano, dívko trampská, tedy kamarádko! Vím, dostaneš mnoho odpovědí na Tvůj uvěřitelný dopis v našem „Trampu“ a mezi jinými také těhle pár řádků, co by odpověď. Ráda bych si s Tebou ve psaní také pokecala a nabízím Ti své kamarádství, prozatím víc nemám. Heleč, badeš-li se o maličkost takovou jako jsem já zajímat, piš na adresu:

Božka Janebová,
Chrudim III. Tř. Sv. Cechů 220.

Teď volám Tobě: Ahoj a dost!

Kavoiňu ze Seitanu!

V první řadě se na mě nezlob, jestli tenhle můj „vejšplecht“ bude trochu přiblíže. Čtu Trampa, a najednou, div nepadu na prodloužený záda — můj jméno — brácha se moh zjancit. Matka nás chtěla vyhodit z domu. Ani té snad, Kavoiňu milej, nenapadlo, že my jsme teď dobrá trampská rodina. Ale brácha jezdí jinak než já. My máme vosadu jestli nepoimovovanou. Měl jsem být šerifem, ale vzdal jsem se toho. Totiž věc se měla takhle. Když se volil šerif (ně vázaněma listinama) tak mě volil akorát jeden (a to jsem byl já sám, ale nesměj se to kluci dozvědět, nebo by mě hodili do Sázyvy) a ostatní ne. No, a dyby to bylo vo-bráčené, tak už jsem byl šerif: ale já nechtěl. Tak rád bych se k vám podíval, ale mám strach, že by mě ten Vrchnáčekj Blahoslav votlouk tu knihu vo hlavu, neboť jsem vás lhaněbne zradil, a po celé 2 roky nedal o sobě vědět.

Sděl mi, prosím tě, jméno a adresu a vše ti ručně vysvětlím i vystřím. Zatím vo tobě vím, že seš správně kluk, a to jich vo tam víc.

Teď už končím, aby to neudali na pokračování.
Jim Pippin.

Děvčata!

Nevím ani jak jinak bych Vás nazvala, ale jistě moc krásně by to znělo, kdybych Vás mohla zavolat „Kamarádky“. Bohužel, znala jsem moc děvčat, ale žádná z nich nebyla kamarádka. Víte, slyšovala jsem, že o takovej kamarádství není co stát mezi holkami, ale proč bychom to nezkusily a nesnažily se být jednou druhě kamarádkou?

Vidíte, že by to bylo k smíchu. Kdyby se kluci posuzovali tak jako to děláme my.

Ten přijde, vomkne to a za chvíli by dali jeden kluk za druhého duši. Ale u nás? Kdepak. To tamta kouká na tuhleu jestli zá na čundr kalhoty nebo sukni a když jí něco nejede pod nos, ne, aby přišla a přímo to řekla, ale to se začne pomalu ale ještě reipat a to umějí žáby nejlépe.

Myslím si, když dovede být kamarádem klukům (a tím umí být) proč se nesnažit být aspoň snesitelnou v té naší malé trampské společnosti?

Jistě jsem odkryla ledví mnohé dívčině (možná i sobě), a věřím, že mnohá se změní a bude tím, čím má být.

Pište do Trampa takový malý, ale vydatný kritiky, nuže hurá, když to dokáží kluci, proč my pokulhávat, no ne.

Která trampská squaw by chtěla s námi do osady? Smutné jsou dni pro osifelé, když mlhy válejí se nad kaňonem. Poste rest. „Volání kaňonu“ do Chrudimi.

Bimbomí z vosady Mlčigén, Poděbrady.

Tak tě všichni pozdravujem, ty lumpce, mužeš přijet zas brzo do Brodu. Pachej vzpomíná se zavázanou rukou no a Sonja vzpomíná taky. I já abych si dával hnátu do vobk'adů, k váli tomu tvými blbým — No, Jarko, jen si bouchni. Vlajku nalezli druhéj den pod těma stěpama na dvoře. Zkrátka hled, ať zas brzo navštívíš Loď komediantů, kde při tvé návštěvě tekla krev jak v podpalubí tak i v kabině. Ahoj!

V zastoupení kapitána Sonji, Jára,
t. č. kapitánův tajemník.

Žádám onoho kamaráda o prominutí, že jsem uplatnil jeho vtip z l. čísla trampu z r. 1929 na str. 7. o černém a světlém pivě ve své nové operetě, kterou právě dokončuji.

San Diego.

Lipenským „taky trampům“

Je vás tu v Liplu. Kluci hodně, kteří si říkají trampí a ač vás není nikde vidět, přec máte toho svého trampování plnou hubu. Jestli snad říkáte trampování tomu, když jako skauti jste někde v lese vařili kafe či kakao, neb tomu kdy jedete celá třída na konci škol. roku na výlet, pak jste hošově o omylu. Když máte již tu odvahu kazit si pověst tvrzením, že jste trampí, pak zanechte toho kecání a přidejte se k nám, nebo si utvořte osadu vlastní.

Kluci z osady Bimbambula, Lipušk n. Beč.

Nové osady.

Po dlouhém čundrání světem se Wikingové sčuchli a spáchali v Bratislavě osadu Wikingů, Silent Bay.

V Nýranech u Plzně

nově založená banda „Modra Kotva“ zasílá všem kolegům trampům dunivě Ahoj!
Šerif Bobby.

Za Honzo šerifem.

Jsmo tvrdí kluci — znáš, Honzo! Nemělo přšet, když jsme se loučili; to sákně voda z perek až do očí. Stojíš za to, kluku zlatá, abysme tě vzali do srdce. Zmlklo tvé banjo, zmlkla osada. Jdete daleko — jdete v neznámo — ty — Honzo, Bobe a Hadži, ale naše vzpomínky jdou s vámi.

Osada „Berdo“, „Berdo“. Morgan,
Lída, Master, Klev, F. M a 3 šerifky.

Osadu Tolmačov zdraví Fižinka.

Děkuji všem klukům, kteří se složili na můj čundr a vzpomínám na tebe, Emanc z Osady „Kamarádi“. Kluci, až k vám zavítám na jaře, připravte se. — Ahoj!

Borsalino, Ostrava.

Jolli y, přijedu za Tebou s Pepinkou sám. Mooween Ti vzkazuje, že v sobotu dělá, a že nemá ani foka. Těšíme se na Tebe. Pepinka ten Hubertus asi přece dostane. Pozdravujou Tě všichni z J. M. 3. a okolí. Smutnej už tu hospodu nemá. Napiš, kdy mě budeš čekat a kde, jestli v Bilině anebo v těch Chotovinkách. Za celou osadu J. M. 3. a okolí posílá Ti stisk ruky a Ahoj!
Tedouš a Pepinka.

Chajdě „Garibos“ na Sázyvě.

My dva vandráci z „Nevady“ na Křesíně děkujeme šerifovi Johnimu, Čudlovi, Piskofovi z „Garibosu“ a jejich žabulindám za kamarádství přijetí a za chrápandu. Zároveň vás libáme na všechny čtyři tváře. Zdravíme se srdcem řvoucím „Ahoj!“

Franta-šerif, Malej Bob
z Nevady na Křesíně n. Ohří.

Serifovi z Gumarádu.

Mrožovi a jeho kamarádu Ciatovi děkujeme za kamarádství přijetí, půjčení bejváku a ostatního. Zároveň jeho sestře za kafe s rumem, které nám spravilo nervy. S kanadským Ahoj osadnici z Nevady

Franta-šerif — Malej Bob.

Kluci z Jedovnice.

Na ten váš snatek 28. t. m. nemůžem přijít, ačkoliv jsem vám to slíbil, pác nám do toho něco vlezlo. Až po druhý vám to vynahradíme. A vy dva, co jste mně zvali v neděli, 19. t. m. na Masarykovým okruhu v Zbětíně, dejte mně vědět vodkád a kerý jste Dyť já jsem se vás zapoměl na to zeptat.

Tak se dobře držte (ať nespádnete) a mějte se jak chcete. Ahoj!!

Lary z Bentonu.

Vedlejší příjem

pro každého bez zvl. znalostí po svém zaměstnání. Pište ještě dnes listek. Brož, Kardaš, Řečice, Čechy.

Kamarádi!

Vše pro tramping a camping v levných cenách a výborné kvality dodá Vám

ŠLEMR, PRAHA XI.

Před nákupem osobně se přesvědčte! — Nově otevřeno od 15. října 1930.

HUSOVA 57.

Dodatečně žádáme někoho o následující vysvětlení:

Jak by to dopadlo, kdyby jsme byli osvobozeni místo 28. října 29. února a najednou přikvačil přestupný rok?

Před putykou stojí kluk a brečí. — Co pláčeš, malinkej? Já jsem ztratil tatínka a von beze mně netrefí domů!

U venkovského faráře, vlastního ple-menného býka:

— Pane farář, máte jít domů, sou tam s krávou.

Franta z Nevady.

Od nás.

V lomu dělali dělníci až do noci. Ráno v 6 svlékli kabáty, v 8 vesty a v 10 košile. Přesto se jejich opálená těla blýskala potem, který stékal v potůčcích po čele, obličejí, krku a celém zedřeném těle až do večera. Lámat kámen a vozit jej v kolečkách do strmého kopce je strašná a nebezpečná dřina a při tom málo placená. Viděli jsme často neštěstí. Jednomu rozmačkal kámen nohu, druhému ruku, jiný spadl při vrtání se skály. To nebyla nešikovnost. Každý musel dělat rychle a nehledět na nebezpečí, jinak nic nevydělal.

Každé ráno odstřelují. Na zahvizdnutí musí každý utéct a skrýt se. Zedřenému šedesátнику se špatně utíká, a stalo se často, že se na něj kamení sesypalo. Posledně Zika.

Viděli jsme, jak leží, k nepoznání rozbitý, v krvi, a nad ním vzlyká žena se šesti sirotky.

Teď ho zastupuje patnáctiletý syn, ale půjde také brzy za ním. Už plivá krev — souchotě.

Plat mizerný a teď jim chtěli ještě strhnouti. Toho už měli „skaláci“ dost.

Stávka!

Skaláky jsme měli rádi. Pomůžeme jim ve stávce.

„Stávkokaz není člověk“ byla naše zásada a proto jsme napsali na prkno:

Dělníci, buďte solidární se stávkujícími!

Nedělejte stávkokaze!

Stávkokaz není člověk!

V noci jsme tabuli přibíli na strom u pěšiny mezi skalami, kudy chodili dělníci do lomu a čekali jsme.

Ráno přišlo několik cizích dělníků a zastavili se před nápisem.

„Cha-cha, my chceme jíst, tak dělat pudem!“ smál se jeden.

„A tam ty mužou pojit hlady, ne!?“ hajil stávkaře druhý.

Přece někteří šli dělat.

„Zpátky,“ zařval náš šerif.

Zastavili se na chvíli, zas ten jeden se dal do smíchu a šel dál. Druzi za ním.

„Stávkokaz není člověk!“ připomínal zbytečně šerif.

Teď jsme čekali četníky. Dlouho nešli. Až v poledne. 15 napřed, 15 vzadu a mezi nimi asi 20 Slováků. Proto jsme se jich nemohli dočkat.

Majitel lomu si naverboval laciné Slováky.

*

Včera v poledne štípal jeden Slovák dříví. V jedné ruce sekeru. V druhé naši tabuli s nápisem „Stávkokaz není člověk!“

„A čo je to napísaný?“ ptá se.

Nikdo mu neodpověděl. — Analfabeti!

Beneda:

Maličkosti.

Byly doby, kdy jsme svoji mladou romantiku hltavě krmili cowbojkami pražských bijáků, srovnávající bujný kvas své myslí s rekovnými výjevy stříbrného životy. Větrné stráně a mech v lese byly jistotou jen proto, že existovaly. Stejně řeka a louka. — Náš zájem vedle tajného fantastického horování byl řízen vedením rozumu — a naše putování vázalo ve svém průběhu volných dnů v roce růženec všelijakých památností a poučení se zážitky nespoutaného uličnictví, přeskakujíc z měst k hradům, tvrzím, skalám, údolím atd. Parničková idyla výletu na Mělník spadá do těchto dob a první návštěvu Proudů jsme po většině tehdy absolvovali.

Tenhle úvod by byl k pláči, jsa po výtce slohových cvičením vzpomínajícího vysloužilce škamny. Pointu a tím konec konců i jeho oprávnění dlužno teprve doslechnouti.

Dejme tomu, že Honza vykládané skutečnosti jmenoval se Jan a pro parádu vyprávění ještě Hrb. Že jeho jančení troubilo zrovna z jeho deníkové důkladnosti, s jakou zapisoval si Bůh ví pro jakou památnost všechny voloviny jednotlivých „Ausflugů“, konstatuje v záznamech i moudré poučky učitelů, spolu s fakty, kolik nudlí vyžral z nedobré polévky, nebo jak dlouho se páral s tuhým vepřovým.

Ale blbost, pro kterou vůbec v těchto rádcích figuruje, provedl někde za Tábořem. Lágrovali jsme na louce u vody a v bujně hře mladých divochů prováděli lotroviny prapodivně. Neboť jinak by byl náš Honzík neztratil ručičku ze svítících hodinek. A on, tím opravdu Jan, celé odpoledne lezl přikryt dekou po louce a v místech našeho skotačení hledal plamínek, který by mu v tmě krytu deky zvěstoval, kde je ručička jeho orloje. Nenašel ji, což je nejen samozřejmé, ale i nutné pro závěr tohoto vyprávění.

Maličkosti, ač nepopírám jejich významu, nejsou nikdy takové důležitosti, aby byly prohlášovány za sloupy a základy velikých skutečností. Čas jde i bez ručičky, dávno vyhaslé v trávě, a marná úsilí různých Janů, pachtících se bezúčelně za lesklými drobnostmi, ne-

zalconi slunce. Kapky jedu neutráví a křik šakalů nezastraší lva.

Kluci — brána do nebe je otevřená pro naše úsilí. A my jdeme, věřice nanejvýše ve strážce Petra. Ve své svědomí, které nejrozumněji formuluje všechny naše činy. A zaručuje jejich čistotu, když mladický temperament někdy příliš ovlivní jejich opravdovost.

Srdce na dlani a v očích přátelský svit. Mezi sebou pro krásu kamarádkého soužití. A do světa spojeným křikem všech.

Neboť překonané maličkosti pomluv a záští jsou nicotnými kaménky na cestě, která je široká a daleká.

Vlastně nekonečná. I když lze hovořit o cíli a jeho dobývání.

Franta Šerif:

Mysliš, že ne?

Není třeba se starat o racionalisaci.

Není třeba se starat; starat o kapitál, jenž pro plnění svých bezedných kapes hazarduje s jediným majetkem dělníka.

Deset tun dynamitu v blízkosti člověka, jenž s ním pracuje, má velký význam. Co se tu ušetří času, co chůze tam a zpět.

Haviři, rubel, a čas, jež jsi ušetřil, bude vířit motorem vozu, pohádkou stříbra, oceli a plyše. Tvá špina a pot bude svítit perlou na hrde krásné děvky, jež bude snít o krásnějších a větších.

Deset tun dynamitu je spoutaný uragan; je sopka, jež snadno vybuchne, a pak budeš čist: „Umírající ruka píše v podzemí svědectví o hrůze katastrofy.“ To budeš čist.

Ale což, když to bude tvoje ruka, kamaráde?

Ty, kamaráde horníku, není třeba se starat o racionalisaci. Ty, devatenáctiletý, jenž půjdeš na vojnu, není třeba se starat o štvání do válek, jež provádí zbrklý šovén.

Ty, tovární dělníku, se nestarej. A ty, děvče za pultem, nepřemýšlej, budeš-li zítra vyhozeno, co z tebe bude.

Mladý dělníku, trampe a děvče.

Slyšíš to stále: „Není třeba se starat.“

Mysliš, že ne?

— Na koho čekáš, Emane?
— Na lepčí časy.

rozeznáš. Stará jsi, stará — romantiko! My, trampové, kluci rozcuchaní, příliš jsme se do ní zadívali a pro její krásné oči ošklivých nohou nevidíme! Tulácká krev, která je hybnou silou našich myšlenek, příliš hlasitě zpívá a většina z nás nevidí, než modré dálky, moře a palmy. Oh, jak je krásné, býti námořníkem! Nosití modré šaty, bílou čapku a jezdit po světě. Dnes Čína a zítra Maroko!

Jenomže skutečnost je poněkud jiná! Drsně reálná. Nebylo vám, chlapi, divné, že ti námořníci, kterým se tak obdivujete, nechtějí už nikdy zpět na moře? Až jednou někde v přístavní krčmě sjí s nimi sednete za políty stůlek, zeptejte se; oni vám řeknou, proč! V tomto prostředí nenajdete už nikoho, kdo by vám skočil na romantiku a zakous se do ní; ba ne. Viděli ji příliš zblízka, přidrželi si ji a zdrželi ji u sebe. Mozolnaté ruce a zjizvený obličej mluví o tom jasně a srozumitelně.

Namítnete mi logicky, proč se tedy vrací zpátky? Ano, ale teprve, když musí. Peníze po dlouhém odloučení od světa se brzy rozběhnou. Námořník jinou práci nenažije. Nehodí se k ničemu jinému, než k otročení na moři. Námořníci jsou složkou nejhůře placených dělníků, jsou to dělníci, jejich život nemá pro jejich zaměstnavatele ceny shnilého stožáru nebo zprálaného ráhna.

Způsob jejich života, utápění se v chlastu, zerty, zabíhající často do bezděčné hrubosti, jedním slovem způsob jejich života je jen přirozeným vyústěním bezradných lidí, kteří nevidí jiného východiska. A je doposud velmi málo lidí, kteří jim ukazují, že je ještě jiná cesta, po které mohou jít. Tato neuvědomělost je příčinou, proč utápí se v moři bezradnosti, která je vede k bezmeznému chlastu, který je v přístavech nejen trpěn, nýbrž i podporován. Jak by ne, vždyť je jedním z opěrných sloupů dnešního systému — vlády peněz.

To je rub té naší staré romantiky, stránka, kterou neradi vidíme, protože nám boří naše ideály. Ale musíme ji vidět!

Rád bych vám pověděl příběh jiného druhu a rázu. Je to příběh černého kormidelníka, který hodně četl a pochopil, kde je jeho místo. V hrubě fezaném rámci jeho okolí jeho inteligence obzvláště vynikala. Zatím co v Paříži bankovní úředník tázal se mě, jedu-li do Prahy přes moře, Dan Morgy, černý kormidelník, byl dosti podrobně informován o hospodářské, kulturní a vnitropolitické situaci nejen Československa, ale i jiných malých států. Dovedl mluvit snad o všem, co může zajímat kulturního člověka. Na moře přivedla ho romantika, které se brzy zbavil. Nyní setrval proto, aby ukazoval druhým cestu. Stal se majákem mořeplavců, toužících po lepším životě. Ukazoval jim cestu. Proto stával se stále větším a větším nebezpečím pro kapsy bohatých rejdařů. Stávka přístavních dělníků byla jeho dílem. Pokoušeli se ho koupit. Marně. Poctivý a nekompromisní, požíval plné důvěry svých kamarádů. Stával se větším a větším nebezpečím pro plné žoky... Nejde-li koupit, tedy...

Marseille, 15. IX. 19..

Dnes v noci zabit byl ve rvačce v přístavní čtvrti kormidelník Dan Morgy, známý organizátor stávkových dělníků. Policie je pachateli již na stopě. (Zpráva denních listů.)

Je potřeba podotýkat, že vrah nebyl a nebude nikdy vypátrán? Rejdaři mohli si mnouti ruce. Nebezpečí odstraněno.

Na jak dlouho?

Všechny abonenty upozorňujeme,

že podle smlouvy s bývalým majitelem „Trampa“ všechno dlužné předplatné (i případně za r. 1929) patří již nové administraci. Posečkejte proto s jeho odesláním do té doby, než-li Vám bude poslána nová složenka.

Administrace.

Irčan:

Dobijem tebe, romantiko světa liná!

Jak mám rád tato silácká slova siláckého chlapíka! Vynoří se mě vždy před očima široké plece a dohola ostříhaný obr — Majakovskij. A jako by polnice řvala:

Kdo stár, buď ubit!
Jaké křiky!
Lebky na popelníky!

Romantika a sentimentalita ruku v ruce po naší staré planetě chodí, dvě rodné sestry — jednu od druhé ne-